

IV. 3.

Náhlé hrobové ticho, štamgasti se od Adama opatrně odsouvají. Hegelián *nejprve se prudce narovná na židli a strne, pak se s přezíravým povzdechnutím plácne do kolen a strojeně vstává s výrazem někoho, kdo ví, že druhému bude ublíženo. Šotci se plíží za Adama, který vstávající hegelíánský kolos sleduje s rostoucí panikou.*

Hegelián: *K divákům.* „Cos to říkal o Hegelovi?“

Adam křiví obličej v bolestivé předtuše, hegelíán přejde zezadu k jeho židli a nakloní se k němu a mluví mu přímo do ucha.

Hegelián (důrazněji; *Adam se s každým slovem více a více krčí a sesouvá ze židle, až nakonec se sesune úplně a utíká před stolem směrem doleva*): „Cos – to – říkal – o Hegelovi?“

Adam překotně vyběhá pryč, ale šotci jej chytají a vlečou zpět k hegelíánovi. Od této chvíli má Adam zvednuté ruce v nejistém obranném postavení. (Stále se bude rozhlížet, nemohl-li by někudy frknout.) Štamgasti zatím odsunou židle a stůl dozadu. Šotci spolu s ostatními štamgasty kolem dvojice vytvoří půlkruh. Hegelián si mezitím protahuje a pokrčupává klouby.

V tuto chvíli je hegelíán vpravo, Adam vlevo. Během dvou dalších hegelíánových otázek se v půlkruhu prohodí proti směru hodinových ručiček. Adam tedy stojí na pravém kraji pódia (ovšem aspoň s metrovou rezervou).

Hegelián: *Už téměř dobrosrdečným tónem, užívá si to. Konečně ten den stojí za to.* „Tak copak jsi to říkal?“

Adam gestikuluje, že i kdyby něco říkal, vlastně to vůbec nestálo za řeč.

Hegelián: *Ironicky, jako by si nebyl jistý.* „Ale říkal jsi něco o Hegelovi.“

Štamgast 1: *Musí stát vzadu, takže je mezi oběma bojovníky.* „Takže občané, platí klasická pravidla. Odbuďte to rychle, než nás uvidí nějaký strážce.“

Adam (vyděšeně): „Jaká jsou klasická pravidla?“

Štamgast 2 3 (*č. 3 má pro Adama sympatie, už po jeho příchodu projevil zájem; musí proto stát po levé ruce Š1, tedy blíže k Adamovi; natočí se k němu, nápomocně*): „Neplatí žádná jiná pravidla, kromě pravidla, že neplatí žádná jiná pravidla.“

Adam polkne, hegelíán se rozcvičuje.

Hegelián: „Jako vyzyvatel... mám právo prvního úderu!“

Adam (smlouvavým hlasem): „Ale tak to není fér!“

Štamgast 1: *Zvedne ruku, rozhlíží se na obě strany.* „Připraveni?“

Hegelián si protáhne ruce se spletenými prsty v klasickém gestu.

Adam: „A nechtěl byste si o tom promluvit?“ *Rád by utekl dozadu, ale tam končí pódium, proto hledá pohledem cestičku...*

Hegelián: *Ironicky chlácholivě.* „Neboj, vyřikáme si to důkladně.“

Štamgast 1: „Tři...“

Hegelián přichází blíž k Adamovi, ten se krčí s bolestivou grimasou ve tváři

Štamgast 1: „Dva...“

Adam (nasazuje své sluneční brýle): „Ale já mám brýle!“

Hegelián mu brýle klidně sundá a upustí, napřahuje ruku, Adam se krčí o to usilovněji

Štamgast 1: „Jedna!“

Hegelián máchne rukou proti Adamovu obličejí – Adam zoufale zvedne ruce, kryje si hlavu a strachy vykřikne –, ale zastaví ji těsně před jeho tváří s výhružně vztyčeným ukazovákem. Adam strne, trochu skloní ruce, nejistě se podívá na hegelíána. V tu chvíli.

Hegelián (chrlí jedním dechem): „Ve své neklidné samolibosti jsi přesvědčen, že rozumíš filosofii a že jsi s to o ní hovořit!“

Adam tradičně příliš nepobírá, co se právě děje, zmateně sleduje hegelianův ukazovák.

Hegelián: „Tvá teze je však jen antitezí pro moji syntézu!“

Štamgasti: „Ohó!“

Štamgasti řičí jak burani na fotbale, hegelian odstupuje a vítězoslavně se rozhlíží po publiku, Adam je zcela mimo. Náhle se hegelian otočí a strčí mu opět ukazovák pod nos, Adam si vystrašeně skrývá obličej.

Hegelián: „Pravdivý je ale jen celek, který se dovršuje ve vývoji!“

Štamgasti: „Ohó! Podpásovka!“

Hegelián opět poodejde pár kroků, Adam se napřimuje a rozhlíží se snad už trochu pobaven absurdností situace. Hegelián na něj ukáže a vmete mu do tváře svůj finální úder.

Hegelián: „Tvá máma je ráb!“

Štamgasti: „Ohó!“

Štamgast 1 (odepisuje Adama): „Jedna! Dvě! Tři!“

Štamgast 1 zvedá hegelianovi ruku jako vítězi, štamgasti tleskají, šotci se drží pod pažemi a tančí. Na scénu vchází Cyril (hlasitě dupe po schůdcích), všechno umlká v zatrpklém tichu, šotci se pokud možno zastaví v půlce kroku. Jen Adam se stále zmateně ohlíží zprava doleva.

Dialektický souboj – velmi dramatická pasáž. Ovšem z hlediska děje je i tato pasáž jen dokreslením Obecních zvyklostí.